

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 16. novembra 2015. godine
Ref. br.: RK858/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI69/15

Podnosilac

Enver Krasniqi

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 305/2014
od 8. decembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Enver Krasniqi iz Peći (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Rev. br. 305/2014 od 8. decembra 2014. godine) Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) koje je podnosiocu uručeno 18. februara 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti rešenja (Rev. br. 305/2014) Vrhovnog suda kojim su, prema tvrdnjama podnosioca, povređena prava garantovana članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i članom 49. [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije].

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 29. maja 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 29. juna 2015. godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR. KI69/15 imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica je odlukom br. KSH. KI69/15 imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 22. jula 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva poslao Vrhovnom sudu.
8. Dana 13. avgusta 2015. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini da podnese povratnicu koja dokazuje datum kada je podnosilac zahteva primio rešenje (Rev. br. 330/2014) Vrhovnog suda od 8. decembra 2014. godine.
9. Dana 28. avgusta 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je podneo dodatni dokument tražen od strane Suda.
10. Dana 14. oktobra 2015. godine, nakon što je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 26. aprila 2005. godine, Ministarstvo javnih službi je odlukom (06/2005) imenovalo podnosioca zahteva za vršioca dužnosti stalnog sekretara.

12. Dana 5. maja 2006. godine, Sekretarijat Komisije za visoka javna imenovanja (u daljem tekstu: KVJI) je obavestio podnosioca zahteva da je izabran za poziciju stalnog sekretara Ministarstva javnih službi.
13. Dana 3. jula 2006. godine, podnosilac zahteva je zaključio Ugovor o radu (br. 020) za poziciju stalnog sekretara u Ministarstvu javnih službi. U ugovoru je naznačeno da *“ugovor postaje punovažan nakon protoka probnog rada od tri meseca.”*
14. Dana 4. avgusta 2006. godine, KVJI je odlukom (br. 032/2006) imenovao podnosioca zahteva za stalnog sekretara u Ministarstvu javnih službi.
15. Dana 10. avgusta 2006. godine, ministar javnih službi i njegovi savetnici su održali sastanak sa podnosiocem zahteva, na kome su ukazali na nepravilnosti u radu podnosioca zahteva. Istovremeno, na ovom sastanku podnosilac zahteva je obavešten da će ministar preporučiti KVJI prekid radnog odnosa sa njim.
16. Dana 17. avgusta 2006. godine, Ministarstvo javnih službi je preporukom (br. 3111) zahtevalo da KVJI donese odluku o prekidu radnog odnosa sa podnosiocem zahteva.
17. Dana 21. avgusta 2006. godine, KVJI je odlukom (br. 042/2006) prekinuo radni odnos podnosiocu zahteva na poziciji stalnog sekretara. U drugoj tački ove odluke se konstatuje se da *“ugovor zaključen između KVJI i podnosioca zahteva prekida tokom perioda probnog rada navedenog u ugovoru.”*
18. Dana 25. avgusta 2006. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu KVJI protiv odluke 042/2006 od 21. avgusta 2006. godine.
19. Dana 03. februara 2009. godine, podnosilac zahteva se obratio dopisom KVJI i tražio objašnjenje o tome zašto nije dobio odgovor na žalbu u periodu od 2 (dve) godine.
20. Dana 17. marta 2009. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini radi nadoknade štete i vraćanja na radno mesto.
21. Dana 25. maja 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom (C br. 565/09) odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca sa sledećim obrazloženjem:

“... Iz predstavljenih dokaza, tuženi je utvrdio pravni osnov za prekid ugovora o radu pre isteka predviđenog roka u ugovoru i na osnovu toga Sud procenjuje da odluka KVJI-a kao organ tužene, br. 042/06 od 21.08.2006 god., može da se smatra zakonitim...”
22. Dana 7. januara 2013. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu Kosova protiv presude (C br. 565/09) Opštinskog suda.

23. Dana 18. aprila 2014. godine, Apelacioni sud je presudom (Ac. br. 796/2013) odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio presudu (C br. 565/09) Opštinskog suda sa sledećim obrazloženjem:

“... procena Apelacionog suda je da, u konkretnom slučaju zaposlene i njihov učinak ocenjuje sam poslodavac, a takvo nešto u nijednoj zakonskoj odredbi nije rečeno da vrši Sud. Pošto je, prema samoj proceni Ministra rezultovalo je da tuženik na početku njegovog posla nije završio posao kako treba, onda je sa pravom došlo do prekida tog posla, ne čekajući na završetak probnog rada...”

24. Dana 24. juna 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude (Ac. br. 796/2013) Apelacionog suda.
25. Dana 8. decembra 2014. godine, Vrhovni sud je rešenjem (Rev. br. 305/2014) usvojio zahtev za reviziju kao delimično osnovan, preinačio presudu (Ac. br. 796/2013) Apelacionog suda i odbacio tužbu podnosioca zahteva *“radi nadoknade štete i vraćanja na radno mesto”*.
26. Vrhovni sud je u svom rešenju utvrdio da su presude (Ac. br. 796/2013) Apelacionog suda i presuda (C br. 565/09) Opštinskog suda donete pogrešnom primenom materijalnog prava prilikom ocene tužbe podnosioca zahteva u pogledu roka podnošenja tužbe.
27. Pored toga, Vrhovni sud je zaključio da je podnosilac zahteva tužbu *“radi nadoknade štete i vraćanja na radno mesto”* podneo van zakonom propisanog roka.

Navodi podnosioca

28. Podnosilac zahteva traži od Suda da se poništi odluka Vrhovnog suda (Rev. br. 305/2014), kojom je povređeno pravo na osnovu člana 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i člana 49. [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije].
29. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud pogrešno zaključio *“da u konkretnom slučaju imamo slučaj radnog spora i spora radnog odnosa”* da je *“pravna osnova zahteva je bila nadoknada štete zbog protivzakonitih delovanja službenika državnih organa ili njihovih organa i, shodno tome, u trenutku odlučivanja je trebalo da se primenjuju odredbe ZOO-a, koje regulišu tu oblast.”*

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
31. U tom smislu, Sud se poziva na član 48. Zakona i pravilo 36 Poslovnika.
32. Član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

33. Pored toga, pravilo 36 Poslovnika predviđa:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

34. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud pogrešno primenio procesno pravo i da je osporeno rešenje doneo na osnovu Zakona o radu, a da se njegov tužbeni zahtev odnosio na naknadu štete, pa je trebao primeniti Zakon o obligacionim odnosima.

35. Zapravo, podnosilac zahteva tvrdi da je ovakvom primenom materijalnog i procesnog prava povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na rad i obavljanje profesije, kao što je garantovano Ustavom.

36. U tom smislu, Sud primećuje da su ove tvrdnje podnosioca u suprotnosti sa dokumentacijom koju je podnosilac zahteva predao Sudu.

37. Iz podnete dokumentacije može se zaključiti da je podnosiocu zahteva radni odnos prekinut odlukom KVJI (br. 042/2006) *“u periodu probnog rada navedenog u ugovoru.”*

38. Pored toga, Sud primećuje da je Vrhovni sud rešenjem (Rev. br. 305/2014) odbio tužbu podnosioca kao neosnovanu i obrazložio na koji način je podnosilac zahteva sudskim putem trebao da traži zaštitu svojih prava iz radnog odnosa:

“Zakon o osnovnim pravima iz radnog odnosa ... predviđeno je da nezadovoljni radnik ... ako kompetentan organ ne donese odluku u roku od 30 dana od datuma podnošenja zahteva ili prigovora, radnik ima pravo da u roku od 15 dana zatraži zaštitu svojih prava pred nadležnim sudovima.”

39. Vrhovni sud je, u nastavku, zaključio: *“... da u konkretnom slučaju, nisu ispunjene proceduralne pretpostavke...zbog činjenice jer se tuženik nije za zaštitu prekršenih prava, obratio sudu u zakonom određenom roku po odredbi člana 83. Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa. Ovo zbog činjenice jer je tuženik podneo žalbu Komisiji za visoka imenovanja na datum 25.08.2006 god., protiv odluke za prekid radnog odnosa ... dok je tužbu za zaštitu prekršenih prava Sudu podneo na datum 19.03.2009 god. (nakon 2*

godina i sedam meseci nakon podnošenja žalbe). Ovaj rok je prekluzivan, što znači da se njenim istekom gubi i pravo..“.

40. Iz gore navedenog, Sud zaključuje da zahtev za naknadu štete podnosioca zahteva se zasniva na pravima podnosioca koja proističu iz njegovog ugovora o radu.
41. S obzirom da podnosilac nije uspeo da dokaže da je njegov Ugovor o radu raskinut na protivzakonit način, tvrdnje podnosioca zahteva o pogrešnoj primeni procesnog prava i “*protivzakonitom delovanju službenika državnih organa*“ su u suprotnosti sa dokumentacijom koju je podnosilac zahteva predao Sudu.
42. Sud primećuje da podnosilac zahteva nije zadovoljan, uglavnom, pravnom kvalifikacijom činjenica i zakona primenjivog od strane redovnih sudova. Pravna kvalifikacija činjenica i primenjiv zakon su pitanja zakonitosti.
43. Sud smatra da su postupci pred Opštinskim sudom i Apelacionim sudom, kao i Vrhovnim sudom bili pravični i da su odluke u celosti opravdane i detaljno obrazložene, bez obzira na različitu primenu materijalnog i procesnog prava.
44. Dakle, Ustavni sud zaključuje da su postupci, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi: *inter alia*, *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine i *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
45. Zapravo, Sud smatra da podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz, koji bi ukazao na povredu njegovih prava garantovanih Ustavom (vidi: *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. godine) i nije precizirao kako članovi Ustava, na koje se pozvao, potkrepljuju njegovu tvrdnju, u skladu sa članom 113.7 Ustava i članom 48. Zakona.
46. Štaviše, Ustavni sud ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova ili drugih javnih organa. To je uloga redovnih sudova ili drugih javnih organa da, kada je moguće, tumače i primenjuju procesno i materijalno pravo (vidi: *mutatis mutandis*, *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda br. KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
47. Dakle, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije potkrepio i dokazao tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na rad i obavljanje profesije.
48. Kao rezime, Sud smatra da su, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) (d) Poslovnika, tvrdnje podnosioca zahteva očigledno neosnovane i stoga, zahtev je neprihvatljiv.

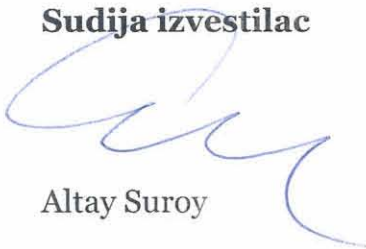
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. stavom 7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilom 36 (2) d) Poslovnika o radu, na sednici održanoj dana 14. oktobra 2015. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI stranama cvu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4 Zakona;
- IV. DA PROGLASI da odluka stupa na snagu odmah

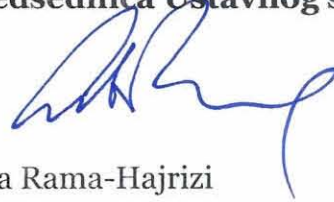
Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi